

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Cătălin Scutelnic și avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

***Derevenco Vladimir XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.***

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 25.01.2019 până la 03.04.2019;

Instanța de apel de la 18.05.2019 până la 11.06.2019;

Instanța de recurs de la 13.08.2019 până la 23.10.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender din 03 aprilie 2019, Derevenco Vladimir a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 13 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În conformitate cu art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, a fost cumulată parțial pedeapsa neexecutată, stabilită prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018, stabilindu-i pedeapsă definitivă lui Derevenco Vladimir sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpatul Derevenco Vladimir având statut de condamnat, fiind deținut în blocul nr. 2, în penitenciarul nr. 8, Bender, situat pe adresa mun. Bender, str. Chișinăului nr.44, la 02 august 2018, în perioada de timp ora 01:00-03:00, având intenția de a-l lipsi de viață

pe cet. Grigorovschii Marc, aflându-se în curtea blocului nominalizat, fiind cu ultimul în relații ostile, apărute în rezultatul unei certii, i-a aplicat o lovitură cu un topor în regiunea posterioară a capului, ulterior a dus victima într-un hambar de depozitare, unde i-a mai aplicat multiple lovituri cu același topor în regiunea frontală a capului.

Conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 201809CO111 din 01.10.2018, moartea cet. Grigorovschii Marc, a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale deschise și cranio-faciale cu multiple plăgi despicate în regiunea capului cu penetrare în cavitatea craniană.

2.1. În ședința de judecată inculpatul Derevenco Vladimir a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală și nu solicită administrarea de noi probe, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală (f.d. 49, vol. II).

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului Derevenco Vladimir solicitând admiterea apelului și casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei pentru infracțiunea imputată cu condamnarea în baza acestor legi la pedeapsă minimală prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, calculată în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

În argumentarea apelului declarat, avocatul Cevdari Vladimir a invocat că, pedeapsa penală stabilită inculpatului este prea aspră, instanța n-a ținut cont de cerințele art. 364¹ Cod de procedură penală, de vârsta fragedă a inculpatului și de acțiunile victimei care au fost provocatoare.

Totodată, avocatul a menționat că, instanța nu a calculat corect termenul pedepsei, or, aceasta urma să ia în calcul termenul aflării lui Derevenco Vladimir sub arest preventiv până la judecarea cauzei.

3.1. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea respingerii cerințelor procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare și emiterea unei noi hotărâri prin care cheltuielile judiciare să fie încasate de la inculpat.

În argumentarea apelului declarat, acuzatorul de stat a invocat că sentința nominalizată în partea respingerii cerințelor privind încasarea cheltuielilor judiciare, este neîntemeiată și cheltuielile judiciare urmează să fie încasate, or, instanța urma să ia în calcul că în cadrul cauzei penale de către stat au fost suportate cheltuieli judiciare, și anume pentru efectuarea expertizei biologice de 7 910 lei, pentru efectuarea expertizei psihologice-psihiatrice 1 862 lei, pentru efectuarea expertizei

medico-legale 8 908 lei, ce urmau a fi încasate de la inculpat in beneficiul statului, conform prevederilor art. 227-229 Cod de procedura penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, apelurile declarate de către procuror și de către avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului Derevenco Vladimir, au fost respinse ca fiind nefondate cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a reținut că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a menționat că, sentința primei instanțe a fost contestată numai în partea stabilirii pedepsei penale, și încasarea cheltuielilor judiciare, iar ce tine de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată, părțile fiind de acord cu starea de fapt reținută de către instanța de fond.

Verificând sentința atacată, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Derevenco Vladimir în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) Cod penal, după indicii calificativi: *omorul intenționat, săvârșit cu o deosebită cruzime*.

Cu referire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a menționat că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Derevenco Vladimir se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave.

De asemenea, instanța de fond corect a stabilit că lipsa circumstanțelor agravante, iar ca circumstanță atenuantă a fost reținută - ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, care au provocat infracțiune. Ținând cont de personalitatea inculpatului, care nu se află în evidența medicului narcolog și/sau psihiatru, la locul de detenție se caracterizează negativ, anterior a fost judecat, a săvârșit infracțiunea aflându-se în locul de detenție, în perioada de executare a pedepsei, fiind anterior judecat prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 31 ianuarie 2018 și prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018 în baza art. 27, 145 alin. (1); 287 alin. (3); 84 Cod penal la 6 ani și 2 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de

tip închis, fiind în stare de recidivă deosebit de periculoasă, dar și ținând cont de prevederile art. 82 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, instanța de fond a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile izolării de societate cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare.

Totodată, în conformitate cu art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, a fost cumulată parțial pedeapsa neexecutată, stabilită prin decizia Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018, stabilindu-i pedeapsă definitivă lui Derevenco Vladimir sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului Derevenco Vladimir a ținut cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, astfel sancțiunea art. 145 alin. (2) Cod penal prevede pedeapsă cu închisoare de la 15 la 20 de ani, reducerea limitelor de pedeapsă prevăzute de art. 145 alin. (2) Cod penal, constituie de la 10 la 15 ani.

De asemenea, la stabilirea pedepsei inculpatului Derevenco Vladimir, instanța de judecată a ținut cont de prevederile art. 85 Cod penal din care urmează că, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

În acest caz, pedeapsa definitivă nu poate depăși termenul de 30 de ani de închisoare. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În urma celor menționate, instanța de apel a respins ca fiind nejustificată solicitarea apărării privind stabilirea unei pedepse penale mai blânde, în limitele minime prevăzute de sancțiunea articolului incriminat, reduse cu 1/3, invocând prezența circumstanțelor atenuante, or, prezența unei singure circumstanțe atenuante la caz în opinia instanței de apel nu este suficientă pentru reducerea în limitele minime a pedepsei stabilite inculpatului.

Potrivit art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă până la acest minim.

Sanctiunea art. 145 alin. (2) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață, respectiv la caz nefiind posibilă reducerea în limitele minime a sancțiunii.

Mai mult ca atât, prima instanță a redus cu 1/3 din limitele sancțiunii articolului incriminat în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, dar și a ținut cont de prevederile art. 82 alin. (2), 85 Cod penal.

În această ordine de idei, instanța de apel a constatat că, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Derevenco Vladimir, or, aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare, pe un termen de 15 ani, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său, atitudinea față de membrii societății și respectarea valorii primordiale - viața persoanei.

Pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Totodată, instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a remarcat că, prima instanță întemeiat a respins solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul lui Derevenco Vladimir a cheltuielilor judiciare în legătură cu efectuarea expertizelor judiciare.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca nefondată solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat în beneficiul statutului a cheltuielilor judiciare legate de efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 7 910 lei, or, acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit. Or, într-o situație contrară, acest principiu nu-și mai are valoarea.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de apel a conchis oportun de a respinge cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată solicitate, toate aceste cheltuieli judiciare fiind trecute în contul statului, potrivit prevederilor art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea cheltuielilor judiciare, cu remiterea cauzei spre rejudecare de către aceeași instanță, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul susține că, instanța de apel eronat a apreciat legislația națională cu privire la cheltuielile de judecată, mai mult, hotărârea pronunțată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

De asemenea, procurorul menționează că, statul nu este obligat să suporte cheltuielile de acest gen, doar le achită la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și a nu tergiversa procesul penal.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În susținerea celor solicitate, recurentul indică aceleași argumente ca și în cererea de apel, menționând dezacordul cu aplicarea pedepsei care este una prea aspră.

De asemenea, apărătorul susține că instanțele de fond urmau să ia în calcul circumstanța atenuantă să opereze corect cu limitele stabilite de sancțiunea normei penale încriminată și conform art. 88 Cod penal să includă în termenul pedepsei penale termenul aflării sub arest preventiv până la judecarea cauzei.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de cele menționate în recursuri, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, or, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

6.1. Cu referire la recursul declarat de către procuror, Colegiul penal susține că, potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temeiul de casare a deciziei instanței de apel pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că

hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că, acestea nu coroborează cu materialele cauzei și sunt invocate neîntemeiat de titular, reieșind din raționamentele ce urmează.

Autorul recursului consideră că, instanța de apel eronat a respins solicitarea acuzării de a dispune încasarea de la inculpat în bugetul statului a cheltuielilor judiciare, deoarece statul nu este obligat să suporte aceste cheltuieli.

Astfel, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluționarea chestiunii legate de cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, respectivele cheltuieli urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Art. 6 din Convenția europeană cu privire la drepturile omului, impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

De asemenea, Colegiul penal ține să remarce că, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

În această ordine de idei, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care corect a respins ca fiind neîntemeiată solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare.

Ca urmare, Colegiul penal conchide că, temeiurile indicate de către procuror nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

6.2. Cu referire la recursul declarat de către avocatul Cevdari Vladimir, Colegiul penal stabilește că în recurs, apărătorul invocă temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală care indică că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*", Colegiul penal îl califică drept unul declarativ, deoarece autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte.

Colegiul penal remarcă că, recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde, atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpat este prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. b) Cod penal și se pedepsește cu se pedepsește cu închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață, ceea ce denotă că infracțiunea comisă de către inculpat conform art. 16 alin. (6) Cod penal face parte din categoria celor excepțional de grave.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul apărătorului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii instanței de apel, inclusiv, cele reproduse în pct. 4.1 din prezenta decizie, denotă că instanța de judecată a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5.1. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei, însă pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care menționează că doar pedeapsa aplicată inculpatului își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, or, aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare, pe un termen de 15 ani, ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu

atragera unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său, atitudinea față de membrii societății și respectarea valorii primordiale - viața persoanei.

Astfel, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care a constatat că, inculpatul este predispus de a comite noi infracțiuni, deoarece aflându-se într-un penitenciar în care executa pedeapsa aplicată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018, condamnat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) și 287 alin. (3) Cod penal la 6 ani și 2 luni închisoare, comite din nou un omor.

Mai mult decât atât, alegația apărătorului precum că, instanțele de fond nu au ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală precum și de circumstanța atenuată prezentă în respectiva cauză penală, și anume ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei care au provocat infractorul la comiterea infracțiunii, Colegiul penal le respinge ca fiind declarative, or, atât instanța de apel cât și instanța de fond detaliat s-au expus asupra acestor argumente, fapt pentru care instanța de recurs în evitarea repetărilor inutile va însuși poziția instanțelor de fond (vezi punctul 4.1. din prezenta decizie).

De asemenea, Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiate alegațiile apărării precum că, instanța de apel eronat nu a luat în calcul prevederile art. 88 alin. (3) Cod penal, și nu a inclus în termenul pedepsei penale termenul aflării sub arest preventiv până la judecarea cauzei, or, aceste alegații sunt declarative având drept scop să inducă instanța în eroare.

În acest sens, Colegiul penal reține că, instanța de fond la calcularea termenului pedepsei penale în punctul 37 al sentinței (f.d. 91, vol. II), indică că, la data pronunțării sentinței din 03 aprilie 2019, inculpatul pentru comiterea infracțiunilor art. 27, 145 alin. (1) și 287 alin. (3) Cod penal, condamnat la 6 ani și 2 luni închisoare prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018, executase pedeapsa de 1 an, 6 luni și 14 zile, iar termenul neexecutat fiind de 4 ani, 7 luni și 16 zile.

Astfel, Colegiul penal subliniază că, este nefondată alegația de mai sus a apărătorului, deoarece instanța nu putea lua în calcul de două ori același termen, și anume termenul aflării sub arest preventiv până la judecarea cauzei, pentru că acesta a fost inclus în termenul executării pedepsei penale stabilite prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 iulie 2018.

În acest context, Colegiul penal subliniază că pedeapsa penală aplicată de către Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău este una proporțională și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea inculpatului și pericolul social al infracțiunii săvârșite și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Cătălin Scutelnic și avocatul Vladimir Cevdari în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2019, în cauza penală în privința lui Derevenco Vladimir XXXXX ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **15 noiembrie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan